

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦδη τριακοστὸν μετρούντες χρόνον
ἐδρασομέν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Ἀδελφοῦτου,
φρίκη νότας ἀνηκούστου.

Ἔτος χίλια κ' ἑνακόσια δεκαπέντε δοξασιμένο,
ποῦ μὲ μάντιες εὐδοίωνους ἀγαθὰ κ' ἔγω προσμένω

Χίλια τρακόσια τέσσαρα, πρόσθετος καὶ σαράντα,
ζαλιζον τὸ Κουβέρνο μας πρωτοφανή συμβάντα.

**Εἰς ἀγῶνας ἀγωνίας
ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.**

Τί μαντάτο μᾶς ταράζει,
καὶ καθένας μας γροικᾷ
ἕνα πόνο, ποῦ σπαράζει
τοῦ Λαοῦ τὰ σωθικά.

Λάβαρα τῶν Μακεδόνων
καὶ σημαίαις δλο μαύραις,
μὲς' στῶν ἀσφυεσιγόνων
κυματιστέ τῆς αἰθραις.

Ἄς προβάλλω μεσ' ὅτ' ἀ μαῦρα βουτημέν' ἢ Ἀλευθεριά,
κ' ἀλαλάξετε σὸ φίλους, ποῦ μᾶς' πλῆγωσαν βαρειά:
μὴ τῆς δαυνοφόρου Νίκης ξεροζῶσετε τὰ φύτρα,
μὴ κ' ἀπὸ' δικό μας κρέας ἀποστατέσε μὴ ἀλίτρα.

Μὴ θυσία τέτοια, μὴ,
κ' ἄς μὴν πάρουν πιθαμή
τῆς περὸ μαχίητου γῆς
τῶν Δοξάτων οἱ σφαγεῖς.

**Δεαλύσεως ὧδῃ
μ' ἕνα πλῆθος ἐπειδῆ.**

Α

Ἐπειδῆ σὰ γεγονότα
καὶ σπουδαία καὶ μεγάλα
ἤλθε τῆς Ἀντάντ ἡ νότα
νὰ μᾶς σκάση μέσα' σ' ἄλλα.

Ἐπειδῆ σὰ τόσας κρίσεις
θέλουν καὶ παραχωρήσεις
νὰ μπουκόσσουν τοὺς Βουλγάρους,
τῆς Ἀνατολῆς τοὺς γλάρους.

Ἐπειδῆ ζητοῦν μὲ βία
κ' ἀπὸ' μᾶς καὶ τὴν Σερβία
δαρεὰς γιὰ τὴν Ἀρκοῦδα, ποῦχει νάζια, ποῦχει χάρι,
κ' ἔλοι κόβονται γιὰ τούτη ποὺς μαζὶ του νὰ τὴν πάρη.

Ἐπειδῆ κ' ἡ Βουλγαρία
μὲς' στὴν τόση φαοαρία
καὶ στὴν ἀνακατοσοῦρα.

Κοσμογάπητη χορεῦται
καὶ χαρίσματα γυρεῖται
στὴ' δική μας τὴν καμπότρα.

Ἐπειδῆ κ' αὐτὸ τὸ κάζο τῆς Ἀντάντ τῆς προσφιλοῦς
δὲν τ' ἔρσμενε κανέναν,

δοπο σφας ἔχει φρένας,
ἀλλὰ μήτε καὶ χρεώστης τῆς κυρίας Μιχαλοῦς.

Ἐπειδῆ μὲς' στῆς φαγοῦραις
καὶ σ' ἐκείναις τῆς λιγοῦραις
τῶν κενῶν μας τῶν στομάχων.

Ἦλθε κάπως ξαφνικῶ
κ' ἀπροσδόκητο κακὸ
τέτοιο κόλπο τῶν Συμμάχων.

Ἐπειδῆ πολλὴ σκασίλια μᾶς ἐφέρανε μ' αὐτὸ
τώρα φωνάζουν ἔλοι πῶς δὲν ἔχομα λεπτὸ.
Ἐπειδῆ δὲν φθάν' ἡ τόση τῶν Γαμείων στενοχώρια,
κ' ἡ συχναὴ ἡ νηοφίαις, ὅπου κἀνοῦν' ὅτ' ἀ βαπόρια.

Ἄλλὰ θέλουμε κ' ἐκείνοι, ποῦ γιὰ φίλοι μας περνοῦν
καὶ πρόστάται μας μονάχοι,
γαλαντόμοι νὰ φανοῦν
στὴ' δική μας καφοράχη.

Ἐπειδῆ καθέναν θέλει περισσότερα νὰ δώση
γιὰ τὸ στόμα τῶν γαιτόνων,
ποῦ ἔπαινοσσαν πρὸ χρόνων
τῆς Ἀνατολῆς οἱ Πρῶσοι.

Καὶ μὲ τοῦτο ποῦ συνέθη
φαίνεται πῶς κινδυνεύει
κάθε κεφαλή νὰ πάθη.

